

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Karla Šemíka ve věci

žalobce: **PhDr. P. B.**, IČO: ...,
sídlem N. 2708, R. n. L.,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2017, č. j. 634/DS/2017,
JID: 33333/2017/KUUK/Mš,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2017, č. j. 634/DS/2017, JID: 33333/2017/KUUK/Mš, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem, odboru dopravy, (dále jen „městský úřad“) ze dne 13. 9. 2016, sp. zn. 269/20566/2016/OD/PČ (dále jen „rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím městský úřad podle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

§ 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložil žalobci pokutu 1 500 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona spočívající v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Konkrétní skutek byl popsán tak, že „dne 5. 5. 2016 v 10:47 v obci Roudnice nad Labem, v ulici Poděbradova pan B. jako provozovatel vozidla značky Škoda, SPZ „X“ nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Uvedené vozidlo stálo v místě platnosti dopravní značky B28 – Zákaz zastavení (s dodatkovou tabulkou s uvedením termínu).“ Městský úřad současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

2. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí městského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože smyslem ustanovení § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je zabránit účelovým procesním obstrukcím ve správním řízení, kdy se přestupce vymlouvá na blíže nespecifikovanou osobu blízkou. Žalobce však dle žaloby takto nepostupoval, když ve správním řízení poskytl konkrétní údaje o osobě, která vozidlo řídila. Správní orgán však přesto vůči osobě podezřelé z přestupku řízení nezahájil a pokračoval v řízení vůči provozovateli vozidla, když svůj postup odůvodnil tím, že již došlo k odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Dle žalobce správní orgán opomenul, že odložení věci nevytváří překážku věci rozhodnuté, resp. nebrání zahájení řízení vůči osobě podezřelé z přestupku. Správní orgán tak zcela rezignoval na šetření přestupku, ačkoliv mu žalobce údaje řidiče sdělil v době, kdy měl časový prostor vůči této osobě zahájit řízení, když dle žalobce s ohledem na zásadu jednotnosti řízení mohl takovou námitku vznést v kterékoliv fázi řízení a správní orgán se s ní musí vypořádat. Dále žalobce odkázal na související soudní rozhodnutí, a to rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 A 14/2015-35 a Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 301/2016-58 a č. j. 6 As 73/2016-40. Dále žalobce namítl, že osoba přestupce nebyla vyslechnuta ani jako svědek, přestože měla informace k okolnostem, za kterých byla naplněna skutková podstata přestupku. Správní orgán tak postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy, když neúplně zjistil skutkový stav. Žalovaný se dále nevypořádal s věcnými námitkami žalobce, když dle žalobce je odpovědnost provozovatele sekundární a odvozená od spáchání přestupku. Pokud pak nedošlo ke spáchání přestupku, není dán ani znak protiprávnosti jako znak skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla. Žalobce namítl, že značení v ulici Poděbradova bylo umístěno tak, že nebylo viditelné ze silnice, značka byla pouze na začátku ulice a na konci ulice nebylo značení ukončeno. Dle žaloby jel řidič do ulice z protisměru a v polovině se otočil a zaparkoval. Řidič tak nemohl tušit, že je zde dopravní značka zákazu stání umístěna, značka nebyla ze silnice vidět, v ulici stálo již několik vozidel. Proto dle žalobce nedošlo ani k naplnění znaku přestupku, tj. nedbalosti. Nelze uzavřít, že by byla naplněna materiální stránka deliktu. Navíc nelze dle žalobce vyloučit

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ani možnost, že značka byla zaparkovanými auty zakryta, a tedy by byla vyloučena její viditelnost ze silnice. Správní orgán měl dle žalobce stíhat jen jednání společensky škodlivé, což v dané věci nebylo, a v souladu se zásadou dobré správy vybrat nejvhodnější řešení. Dále žalobce doplnil, že týden po dané události byl v ulici prostor označen viditelně páskou. Kdyby tak bylo učiněno od počátku, nemuselo být vedeno přestupkové řízení s řidiči, kteří značku neviděli. Správní orgán tedy měl postupovat tak, aby dotčené osoby byly co nejméně zatěžovány.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Konstatoval, že s argumenty žalobce se již žalovaný vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. Dále uvedl, že na základě oznámení o přestupku městskou policií, fotodokumentace a listin o ztotožnění provozovatele vozidla vyzval dne 16. 6. 2016 městský úřad žalobce jako provozovatele vozidla k úhradě částky 500 Kč dle § 125h odst. 3 zákona o silničním provozu. Součástí této výzvy bylo i poučení žalobce o možnosti oznámit totožnost řidiče vozidla, včetně poučení o následcích, které nastanou, pokud provozovatel údaje o totožnosti řidiče nesdělí. Žalobce však na tuto výzvu nijak nereagoval. Městský úřad přesto učinil další krok ke zjištění pachatele a žalobce dne 18. 7. 2016 předvolal k podání vysvětlení a současně poskytl žalobci lhůtu ke sdělení totožnosti řidiče. Žalobce na tuto výzvu nereagoval a ani k podání vysvětlení se nedostavil. Následně proto městský úřad věc odložil dle § 66 zákona o přestupcích a dále téhož dne vydal příkaz, kterým shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu tak, jak je výše uveden. Žalobce pak v odporu pouze uvedl totožnost řidiče vozidla. Žalobce byl následně vyzván k seznámení se s podklady, tohoto práva však žalobce nevyužil a následně městský úřad vydal rozhodnutí ve věci samé, které bylo napadeno odvoláním s identickými argumenty jako v žalobě. Žalovaný se s argumenty žalobce v odvolání neztotožnil, neshledal procesní pochybení městského úřadu s tím, že podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu, je-li zahájeno řízení o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu, nelze zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, a to ani v případě, že po odložení věci byly zjištěny okolnosti odůvodňující zahájení řízení vůči určité osobě. Dle žalovaného tak nemožnost dodatečného zahájení řízení o přestupku vyplývá ze zákona, městský úřad tak postupoval nad rámec svých povinností, pokud žalobci umožnil sdělit totožnost řidiče ještě dodatečně předvoláním k podání vysvětlení. Žalobcem citované rozsudky soudů se vztahují na odlišné případy.
5. Pokud jde o další námitky žalobce týkající se skutkových okolností, žalovaný uvedl, že žalobce nebyl shledán vinným ze spáchání přestupku, ale správního deliktu provozovatele vozidla, a tyto námitky lze uplatňovat pouze v řízení o přestupku.

Replika žalobce

6. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného ze dne 4. 7. 2017 uvedl, že nesouhlasí s argumentací žalovaného ohledně absence povinnosti správního orgánu zkoumat skutkové okolnosti případu. Z ustanovení § 125f zákona o silničním provozu plyne, že provozovatel

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odpovídá za to, že se řidič vozidla nedopustí přestupku. Pokud pak provozovatel označí konkrétního řidiče a okolnosti, které odpovědnost řidiče za přestupek vylučují, je správní orgán povinen se takovou argumentací zabývat dle zásady materiální pravdy, jinak založí nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 11 A 158/2015-31, dle kterého nezakládá ustanovení § 125f zákona o silničním provozu absolutní odpovědnost provozovatele vozidla, ale odpovědnost za protiprávní jednání řidiče. Za situace, kdy je řidič označen a jsou uvedeny konkrétní skutkové okolnosti, je nutné zavinění řidiče zkoumat. Pokud by dle žalobce nebylo dáno zavinění řidiče, není naplněna ani materiální stránka deliktu provozovatele vozidla. K otázce materiální stránky správního deliktu odkázal dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 11 A 158/2015-31. Dle žalobce tak správní orgány rezignovaly na vypořádání skutkových námitek a zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Argumentace o nemožnosti zkoumat skutkové okolnosti by pak vedla k absurdním důsledkům.

7. Dále žalobce v doplnění repliky ze dne 17. 7. 2017 uvedl, že o následcích dle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu nebyl poučen s tím, že pokud by po zahájení řízení vůči provozovateli vozidla nebylo možno argumentovat skutkovými okolnostmi, je nutné, aby o tomto byl poučen, opak pak nelze klást k jeho tíži. Jiný závěr by byl v rozporu s právem na spravedlivý proces s tím, že v tomto směru odkázal na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Městský úřad obdržel dne 13. 6. 2016 od Městské policie Roudnice nad Labem oznámení o přestupku č. MP 1611/16, zn. MURCE/20447/2016, ze dne 13. 6. 2016, z něhož plyne, že neznámý přestupce s motorovým vozidlem tovární značky „Škoda“, typ Škoda Fabia, registrační značky „X“, je podezřelý ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to porušením povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu dne 5. 5. 2016 v 10:47 hodin v ulici Poděbradova, Roudnice nad Labem, jako důvod je uveden zákaz zastavení dne 5. 5. 2016 v čase 7:00 až 14:00 hodin; k této výzvě byly Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přiloženy 3 fotografie dokumentující spáchání přestupku (značky zákazu stání a vozidla žalobce) a výzvy pro nepřítomného řidiče (držitele) motorového vozidla. Městským úřadem bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byl žalobce. Městský úřad jej proto výzvou k úhradě ze dne 16. 6. 2016 (dále jen jako „výzva“) vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky ve výši 500 Kč, kterou však žalobce neuhradil. Zároveň městský úřad žalobce poučil o tom, že ve stanovené patnáctidenní lhůtě mu může sdělit totožnost řidiče uvedeného vozidla s tím, že toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. Na výzvu městského úřadu žalobce nereagoval. Městský úřad žalobce následně předvolal k podání vysvětlení a zároveň městský úřad žalobce opětovně poučil o tom, že ve stanovené patnáctidenní lhůtě mu může sdělit totožnost řidiče uvedeného vozidla. Na předvolání městského úřadu žalobce nereagoval. Proto městský úřad přistoupil dne 22. 8. 2016 k odložení věci ve smyslu ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a dne 22. 8. 2018 vydal příkaz, jímž uložil provozovateli uvedeného vozidla pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč. Dne 29. 8. 2016 podal žalobce proti uvedenému příkazu odpor, ve kterém pouze uvedl, že dne 5. 5. 2016 řídil vozidlo jeho syn P. B. a navrhl zastavení řízení vůči své osobě. Dne 30. 8. 2016 vyzval městský úřad žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce na zaslanou výzvu nereagoval. Následně městský úřad vydal dne 13. 9. 2016 výše uvedené rozhodnutí č. j. 269/20566/2016/OD/PČ. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 26. 9. 2016 odůvodněné odvolání ze dne 25. 9. 2016. Dne 28. 2. 2017 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 10. 3. 2017.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nedostatečně přihlédl k tomu, že pokud provozovatel označí konkrétního řidiče a okolnosti, které odpovědnost řidiče za přestupek vylučují, je povinností správního orgánu se touto argumentací zabývat dle zásady materiální pravdy, jinak založí nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí. K tomu soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí žalovaný podrobně rozebral, a to s odkazem na příslušná ustanovení zákona, že byly splněny všechny podmínky pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla, tj. žalobce. S námitkou, že žalobce sdělil totožnost řidiče, se žalovaný vypořádal na straně 4 napadeného rozhodnutí, když uvedl, že do vydání příkazu byl žalobce nečinný a totožnost řidiče neoznačil ve lhůtě poskytnuté mu městským úřadem stupně v souladu s ustanovením § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu. Další námitky žalobce k okolnostem spáchání přestupku pak žalovaný shledal také nedůvodnými, byť žalovaný tuto okolnost vyjádřil v napadeném rozhodnutí na straně 5 tak, že se k těmto námitkám týkajícím se přestupku a dopravní situace v ulici Poděbradova nebude „vyjadřovat“. Žalovaný dále na straně 4 napadeného rozhodnutí odůvodnil, že porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích došlo tím, že uvedené zřetelně zaznamenané vozidlo stálo v místě platnosti dopravní značky B28 „zákaz zastavení“ s tím, že toto porušení pravidel provozu má znaky přestupku. Žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí dále odůvodnil, že městský úřad shromáždil všechny potřebné podklady pro odvoláním napadené rozhodnutí. Žalovaný se námitkami týkajícími se samotného přestupku i skutkových okolností (dopravní situace v ulici, kde byla umístěna značka zákaz zastavení) v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval, když je vyhodnotil jako nedůvodné s tím,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že tento svůj závěr formuloval (byť ne zcela formulačně ideálně) tak, že se k nim nebude vyjadřovat. Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné a srozumitelné, aniž by přitom hodnotil jeho správnost či zákonnost, jimiž se bude zabývat v dalších částech tohoto rozsudku. Vzhledem k tomu, že žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkami žalobce vztahujícími se k označení totožnosti řidiče a okolnostem přestupku, a reagoval tak na odvolací námitky žalobce, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

13. Před vlastním vypořádáním dalších jednotlivých žalobních bodů soud připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které *„[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“* Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do 10. 5. 2017, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 10. 3. 2017. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k žalobním bodům, které právní zástupce žalobce nově vznesl až v replice a jejím doplnění, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat námitkou žalobce, že nebyl poučen o tom, že po zahájení řízení vůči provozovateli vozidla nebylo možno argumentovat skutkovými okolnostmi.
14. Soud se následně zabýval namítanou nezákonností napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že správní orgán nezahájil řízení o přestupku přesto, že žalobce ve správním řízení poskytl konkrétní údaje o osobě řidiče, tedy za situace, kdy žalobce nečinil dle žaloby účelové procesní obstrukce, pokračoval v řízení vůči provozovateli vozidla.
15. Podle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že *„[o]becní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“* Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, dostupný na www.nssoud.cz). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, jak ostatně vyplývá i z ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, jak je dále uvedeno.
16. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že *„[p]rávnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“* Soud považuje za nezbytné připomenout, že zákon o silničním provozu poměrně striktně vymezuje podmínky, které musí být splněny k tomu, aby správní orgány mohly projednat správní delikt

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provozovatele vozidla upravený v citovaném ustanovení a shledat provozovatele vozidla vinným. Mezi tyto podmínky patří mimo jiné též judikaturou správních soudů akcentovaný požadavek vyplývající z § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, že správní orgán musí nejprve učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, nebo výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, oba dostupné na www.nssoud.cz).

17. Zákonem předvídaným nezbytným krokem ke zjištění pachatele přestupku je výzva k uhrazení určené částky upravená v § 125h zákona o silničním provozu. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení platí, že *„[o]becní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.“* Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud *„a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.“* Možnost projednat přestupek v této věci v blokovém řízení pak plyne z ustanovení § 84 zákona o přestupcích.
18. Předmětná výzva musí podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, *„[j]e-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.“* Podle odstavce 6 téhož ustanovení, *„[n]euhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.“*
19. Z citovaných ustanovení podle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že předmětná výzva je obligatorní součástí postupu správních orgánů před zahájením řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť jejím prostřednictvím správní orgány plní svou povinnost učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Tato výzva současně dává provozovateli vozidla na výběr, zda uhradí určenou částku a věc bude odložena, nebo zda ji neuhradí, což má za následek, že správní orgán nejprve pokračuje ve zjišťování pachatele přestupku a teprve následně při splnění dalších podmínek zahájí řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
20. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že *„[p]ři posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké... Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích... [E]videntním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Jak již konstatoval krajský soud, šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se však o to pokusit. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu nikoho neoznačí nebo označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. rozsudek ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

21. V projednávané věci zdejší soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce jakožto provozovatel vozidla byl dne 16. 6. 2016 podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzván, aby do patnácti dnů od doručení výzvy zaplatil určenou částku 500 Kč. Zároveň byl dostatečně jasně a srozumitelně poučen, že namísto uhrazení určené částky může městskému úřadu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, přičemž toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. Žalobce však zůstal pasivní a ve stanovené lhůtě určenou částku nezaplatil, ani nesdělil totožnost řidiče. Podle názoru soudu tedy městský úřad plně v souladu se zákonem o silničním provozu vyzval žalobce k úhradě určené částky, poučil jej o možnosti sdělit totožnost řidiče a poskytl mu i všechna související poučení. Vzhledem k tomu, že žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval, soud konstatuje, že městský úřad zcela vyhověl požadavkům § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, pokud jde o učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. To platí tím spíše, že následně byl žalobce ještě městským úřadem předvolán dne 18. 7. 2016 k podání vysvětlení ve věci přestupku a byl poučen opětovně o tom, že může městskému úřadu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Úplná pasivita žalobce k výzvě i k tomuto předvolání způsobila, že městský úřad neměl žádné indicie o osobě pachatele přestupku.
22. Zcela jasným a primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ust. § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích „je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích“. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž „je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, dostupného na www.nssoud.cz). Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že: „Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“.

23. Tedy jen v případě, že správní orgány mají reálnou příležitost zjistit přestupce, ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností, tak se o to musí pokusit. Například se jedná o situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a k vyjádření přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě by správní orgány měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené osoby, která dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebírala. Tyto závěry vyplývají z konstantní judikatury správních soudů, např. z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013-27, či z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, oba dostupné na www.nssoud.cz. Odlišná situace je však v případě, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu řidiče neoznačí či označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení ve smyslu ust. § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob, či neoznačí osobu žádnou. Za takové situace je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Tento postup je v souladu s již citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46. Podmínka „učinění nezbytných kroků“ ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o přestupcích je tak naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt, a to i v případě, že provozovatel vozidla žádnou osobou (včas) neoznačí. V předmětném případě k posledně popsané situaci nepochybně došlo, neboť městský úřad žalobce jako provozovatele motorového vozidla vyzval k úhradě určené částky a současně ho poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče, kterému svěřil předmětného dne řízení uvedeného vozidla, čímž v souladu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil správní orgán nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku.
24. Na tomto místě soud podotýká, že provozovatel motorového vozidla, tedy žalobce, zůstal k výzvě nečinný, určenou částku neuhradil a osobu řidiče včas neoznačil (a to ani k další výzvě v předvolání k podání vysvětlení), v souladu s platnou právní úpravou zahájil tedy městský úřad řízení vztahující se k objektivní odpovědnosti žalobce za správní delikt. Dále soud uvádí, že městský úřad učinil nezbytné úkony ke zjištění řidiče vozidla, a pokud žalobce nereagoval na zmíněnou výzvu a nesdělil včas údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku [v předmětném případě tak učinil až po postupu ve smyslu ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích], tak mu muselo být zřejmé, že v takovém případě vznikne jeho odpovědnost za zmíněný správní delikt. To vyplývá z platné právní úpravy,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jejíž znalost se předpokládá (stále platí zásada „ignorantia iuris non praesumitur nec toleratur“ – „neznalost práva se nepředpokládá a ani se netrpí“). Navíc nelze přehlédnout, že o možnosti dalšího postupu, tj. o zahájení řízení o správním deliktu, byl žalobce ve výzvě také řádně poučen. Uvedená výzva obsahovala veškeré zákonem požadované náležitosti. Pokud tedy žalobce jako provozovatel zmíněného vozidla až v řízení o správním deliktu, a to konkrétně až v odporu proti příkazu, uvedl, kdo motorové vozidlo v době spáchání přestupku řídil, neučinil tak včas. Podle ustanovení § 125g odst. 1 silničního zákona (ve znění do 30. 6. 2017) totiž dále platilo, že *„je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5.“* Podle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu pak platilo, že provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, *jestliže prokáže, že v době před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.* Žadný takový důvod však v daném případě nenastal a žalobce ho ostatně ani nenamítal. Z výše uvedeného tedy plyne, že v dané věci již poté, co žalobce označil řidiče vozidla, nebylo možné zahájit řízení o přestupku. Není tak relevantní ani námitka žalobce, že odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích nevytváří překážku věci rozhodnuté a nebrání zahájení řízení vůči osobě podezřelé z přestupku. Protože žalobce jako provozovatel vozidla žádnou osobu, resp. totožnost řidiče vozidla, dle výše uvedené výzvy včas neoznačil, tedy před zahájením řízení o uložení pokuty za správní delikt, není důvodná ani další námitka žalobce, že takovou okolnost je oprávněn vznést v kterékoliv fázi řízení a že by s takovou okolností byl správní orgán se povinen vypořádat, a to s poukazem na výše citovanou zvláštní právní úpravu obsaženou v § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný také zdůraznil, že žalobce byl ve věci pasivní a nijak nereagoval ani na výzvu správního orgánu ze dne 16. 6. 2016 a byly tak splněny všechny podmínky pro projednání správního deliktu provozovatel vozidla a rozhodnutí o něm. Namítá-li žalobce, že měl městský úřad pokračovat v šetření přestupku, resp. že na šetření přestupku rezignoval a měl se s ní vypořádat v jakékoliv fázi řízení, soud podotýká, že za dané procesní situace tuto povinnost již v řízení o správním deliktu neměl, jak plyne i z výše uvedeného. V šetření přestupku by městský úřad pokračoval tehdy, měl-li by před zastavením řízení o přestupku alespoň indicie o osobě pachatele přestupku, které by získal například tím, že by žalobce splnil svou zákonnou povinnost a tuto osobu by identifikoval. Vzhledem k tomu, že městský úřad v důsledku žalobcovy pasivity žádnými relevantními informacemi nedisponoval, postupoval podle názoru soudu městský úřad správně, pokud věc přestupku dne 22. 8. 2016 odložil a zahájil správní řízení ve věci správního deliktu. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém dodal, že *„... nesdílí přesvědčení stěžovatele, že jej měl přestupkový orgán opětovně vyzvat nebo předvolat k podání vysvětlení, aby od něj zjistil totožnost řidiče. Stěžovateli byla dána možnost tuto skutečnost správnímu orgánu sdělit, stěžovatel ji však nevyužil. Důsledky vlastní pasivity nemůže stěžovatel úspěšně přičítat k tíži správního orgánu.“*

25. Vycházejí z citované judikatury zdejší soud konstatuje, že s ohledem na pasivitu žalobce po doručení výzvy k úhradě určené částky a předvolání k podání vysvětlení a s přihlédnutím Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k neexistenci jakýchkoli indicií o osobě pachatele přestupku, neměl městský úřad povinnost pokračovat v šetření přestupku (a to ani později, v době zahájeného správního řízení, tj. ani žalovaný), a proto nelze závěr o odložení přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích považovat za předčasný či nesprávný. Žalobci absolutně nic nebránilo v tom, aby sdělil totožnost řidiče po doručení výzvy k úhradě určené částky ze dne 16. 6. 2016. Žalobce pak svou vlastní pasivitu naprosto neoprávněně svádí na městský úřad, který své zákonem stanovené povinnosti beze zbytku splnil. Námitky žalobce, že řízení nebylo zahájeno proti osobě podezřelé z přestupku, rezignoval na šetření přestupku, tak soud s ohledem na výše uvedené vyhodnotil jako zcela nedůvodné.

26. Dále soud přistoupil k posouzení námitek týkajících se neprovedení výsledku žalobcem označeného přestupce, tj. řidiče vozidla, a dalších věcných námitek žalobce, dle kterých správní orgán postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy a neúplně zjistil skutkový stav. Především je třeba opakovaně zdůraznit, že žalobce údaj o řidiči vozidla nesdělil na výzvu městskému úřadu ze dne 16. 6. 2016 ve lhůtě patnácti dnů od jejího doručení, ale až v okamžiku, kdy městský úřad ve věci řízení o správním deliktu vydal příkaz. Další skutkové okolnosti (zejména to, že řidič vjel do ulice z protisměru a v polovině se otočila a zaparkoval a nemohl tušit, že v ulici je značka zákaz zastavení, které nebyla ze silnice vidět) pak žalobce sdělil až ve svém odvolání proti rozhodnutí, kdy již předmětem jednání nebyl a není vlastní přestupek, ale správní delikt, tedy za situace, kdy věc již nelze projednat jako přestupek. Jednou z podmínek odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt provozovatele vozidla je pak dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu to, že *„porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona“*. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla není zjištění osoby přestupce ani rozhodnutí o přestupku. Předmětem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla pak není prokazování odpovědnosti za přestupek, včetně formy či míry zavinění či rozsahu naplnění materiální stránky přestupku. V řízení o správním deliktu provozovatele vozidla pak postačuje, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích znaky přestupku vykazuje. Touto skutečností se pak městský úřad i žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí v napadeném rozhodnutí zabývali. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4 výslovně uvádí, že vozidlo Škoda stojící v místě platnosti dopravní značky „zákaz zastavení“ porušuje pravidla provozu na pozemních komunikacích a vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Tento závěr pak plyne i z pokladů, které měl správní orgán prvního stupně a žalovaný k dispozici, tj. fotografií, na kterých je zřetelně vidět vozidlo žalobce stojící v ulici, ve které je umístěna výše uvedená zákazová dopravní značka (zákaz stání předmětného dne od 7:00 do 14:00 hodin), a dále z výzvy městské policie nepřítomnému řidiči (provozovateli) vozidla (ze kterého plyne čas spáchání přestupku 10:47 hodin). Zohlednění těchto podkladů pak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na straně 3 rozhodnutí a na straně 2 napadeného rozhodnutí. Svou povinnost vypořádat se s prokázáním toho, že porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku, tudíž správní orgán prvního stupně i žalovaný splnil. V rámci řízení o správním deliktu není podstatné, kdo konkrétně vozidlo řídil, neboť řidiče již postihnout nelze. Pro projednávanou věc je relevantní výhradně to, že řidič vozidla, jehož je žalobce provozovatelem, porušil zákon o silničním provozu tím, že vozidlo stálo v místě platnosti dopravní značky zákazu zastavení. Tyto skutečnosti byly ve správním řízení řádně zjištěny Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a prokázány, tudíž skutkový stav byl zjištěn dostatečně a další dokazování by bylo nadbytečné, když ani svědecká výpověď řidiče či další okolnosti namítané v této souvislosti žalobcem by nemohly přinést žádné ve vztahu k projednávanému správnímu deliktu provozovatele vozidla relevantní informace. Zpochybňování znaku zavinění, resp. materiálního znaku přestupku, se v dané situaci skutečně jeví být zcela účelovým, ve snaze vyhnout se pouze odpovědnosti za správní delikt. Takové námitky je tedy namístě uplatňovat v řízení o přestupku, nikoliv v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

27. Zároveň nelze opomíjet fakt, že žalobce se v rámci odporu ani odvolání nedomáhal výsledku v žalobě navrženého svědka (řidiče vozidla), ani provedení jiných důkazů před správními orgány nenavrhoval. Žalovanému proto nevznikla povinnost provádět další dokazování. Tento závěr platí tím spíše, že žalobce v odvolání ani v žalobě nijak nerozporoval, že vozidlo v dané ulici, kde platil zákaz zastavení, stálo a naopak potvrdil, že řidič zde vozidlo zastavil. V řízení o správním deliktu musí správní orgány provádět dokazování, nicméně tuto povinnost městský úřad splnil, neboť řádně prokázal, že při užití vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, byla porušena dopravní značka zákaz zastavení, a tím prokázal, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 5 také odůvodnil, že správní orgán prvního stupně posoudil všechny potřebné podklady pro rozhodnutí a okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce a shledal, že postup správního orgánu prvního stupně byl v souladu se zásadou legality. Odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu či dalších, které žalobce přednesl v žalobě na podporu svých závěrů, nejsou podle názoru zdejšího soudu pro danou věc relevantní.
28. Soud pak s odkazem na ustanovení § 52 s. ř. s. neprovedl dokazování důkazem navrženým v žalobě (výsledkem řidiče), když se nejedná o důkaz potřebný pro zjištění stavu věci, s ohledem na skutečnost, že předložený správní spis byl dostatečným podkladem pro vydání tohoto rozsudku.
29. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že námitky obsažené v žalobě nejsou důvodné, a proto žalobu výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. února 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)